

Η κακουργία του διαβόλου (Λουκ. η 26-39) (Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας Ιωήλ Φραγκάκος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

«Δέομαί σου, μη με βασανίσης»

Πολλοί άνθρωποι τη μανία του διαβόλου που στρέφεται κατά της ψυχής μας και μας δημιουργεί πολλά προβλήματα «συνοράν ουκ έχουσι», δηλαδή αδυνατούν να το αντιληφθούν, γι' αυτό παρεχώρησε ο Θεός και κατά το σώμα «δαιμονοφορήτους γίνεσθαι», να δαιμονισθούν μερικοί και στο σώμα, ώστε να αντιληφθούμε όλοι πόσο φοβερό πράγμα είναι να κάνει κάποιος ένοικο της ψυχής του το διάβολο, όταν πραγματοποιεί τα έργα της αμαρτίας, παρατηρεί ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς. Το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα περιγράφει ένα δαιμονισμένο στα Γάδαρα. Η περιγραφή είναι φοβερή και αξίζει να δούμε μερικά σημεία απ' αυτά που αναφέρει ο Ευαγγελιστής.

Η παράκληση του διαβόλου

Κατ' αρχήν πρέπει να τονίσουμε πως ο Χριστός ήλθε να καταργήσει το κράτος του διαβόλου· «ίνα καταργήση τον τον κράτος έχοντα του θανάτου τούτ' έστι τον διάβολον» (Εβρ. 2, 14), θα μας πει ο απόστολος Παύλος. Ο Χριστός για να δείξει πως είναι παντοδύναμος εκδιώκει τους δαίμονες από τις ψυχές των ανθρώπων και μας χαρίζει την αιώνια ζωή. Από ευσπλαχνία ήλθε στον αιγιαλό όπου διέτριβε καθημερινώς ο δυστυχισμένος άνθρωπος, που είχε καταληφθεί από πολλά δαιμόνια. Γι' αυτό το λόγο το παμμίαιο εκείνο σμήνος των δαιμόνων, όταν η παρουσία του Κυρίου τους μάστιζε ανηλεώς, βρέθηκε σε αμηχανία κι άρχισε να κραυγάζει· «τι εμοί και σοι, Ιησού υιέ του Θεού του υψίστου; δέομαί σου μη με βασανίσης» (Λουκ. 8,28). Φοβήθηκαν πως θα τους παραδώσει στην αιώνια κόλαση. Η κόλαση για το διάβολο, γράφει ο προμημονευθείς άγιος, είναι να παραδοθεί σε ακινησία και να καταργηθεί κάθε πονηρή του ενέργεια. Να μην μπορεί να κάνει το κακό. Αναγκάστηκε λοιπόν η λεγεώνα των δαιμονίων να ταπεινωθεί ενώπιον του Κυρίου και να Τον παρακαλέσει χρησιμοποιώντας μάλιστα λόγια κολακείας.

Το πλήθος των δαιμονίων εξαιτίας της πονηρής κοινωνίας που είχαν μεταξύ τους, ομιλούν σαν να είναι ένας και χρησιμοποιούν το στόμα του ανθρώπου εκείνου. Ο Κύριος ρώτησε το δαιμονισμένο ποιό είναι το όνομά του· «ο δε είπε· λεγεών· ότι εισήλθεν δαιμόνια πολλά εις αυτόν» (οπ.π. στιχ. 30). Ο Χριστός δεν είχε ανάγκη να ρωτήσει για να μάθει τι γίνεται μέσα στο δαιμονισμένο, αλλά για να μας πληροφορήσει πόσοι φονευτές δαίμονες ταλαιπωρούσαν εκείνον το δυστυχισμένο. Επίσης ήθελε ο Χριστός να μας δείξει πως όλος αυτός ο συρφετός που εξεστράτευε καθημερινώς εναντίον του ανθρώπου, «ανελείν ουκ εξίσχυσεν», δεν μπόρεσε να τον σκοτώσει, θα υπογραμμίσει ιδιαίτερα ο Βασίλειος Σελευκείας. Ο διάβολος όλα θα τα κατάστρεφε και κανένα πλάσμα δε θα έμενε απείρακτο απ' τις

ενέργειές του, εάν δεν τα προστάτευε η ακαταγώνιστη δύναμη του Χριστού. Ακόμη κι η παράκληση των δαιμονίων να μπουν μέσα στους χοίρους, δείχνει την αδυναμία τους, όταν εμφανισθεί μπροστά τους ο Θεός και τους καταργήσει την πονηρή δραστηριότητα.

Αναγωγικές ερμηνείες

Κάθε πονηρό πάθος εξαιτίας της ακαθαρσίας του δημιουργεί στον άνθρωπο χοιρώδη βίο. Οι άνθρωποι που μόλυναν το χιτώνα της χάριτος του Θεού, περιφέρονται σαν χοίροι. Απ' αυτούς προεξέχουν αυτοί που αγάπησαν την ηδυπάθεια και προνοούν αμαρτωλά για τη σάρκα τους. Ο Παύλος λέγει: «ενδύσασθε τον Κύριον Ιησούν Χριστόν και της σαρκός πρόνοιαν μη ποιείσθε εις επιθυμίας» (Ρωμ. 13,14). Ο ιερός Θεοφύλακτος προσθέτει πως κάθε άνθρωπος που στερείται λόγω των αμαρτιών του τη στολή του βαπτίσματος, δε μένει μέσα στην Εκκλησία, αλλά στα μνήματα, δηλαδή ζει μέσα στα νεκρά έργα, όπως π.χ. στην πορνεία και στις ακάθαρτες πράξεις.

Ένας άλλος ερμηνευτής θα συμπληρώσει. Ο άνθρωπος που βαρύνεται με φαύλες πράξεις, συνέχεται απ' τον πονηρό δαίμονα. Βγαίνει έξω από το σπίτι των αρετών, δηλαδή την Εκκλησία και σαν να είναι δεσμά οι εντολές του Θεού τις αποτίθεται βγάζοντας της σωφροσύνης το χιτώνα, ενώ παραδίδεται στην απραξία των εναρέτων έργων. Η απραξία αυτή συμβολίζεται με την κατοίκηση του δαιμονισμένου στα μνήματα «νεκρός της κατά Θεόν πολιτείας γενόμενος» (Θεοφάνης ο Κεραμεύς). Η τραγικότητα του διαβόλου είναι ότι ξέρει τι τον περιμένει κι όμως δε μετανοεί. Παραμένει αμετανόητος και μάλιστα με λυσσώδη μανία επιτίθεται εναντίον των ανθρώπων που αγωνίζονται. Η αμετανοησία, αρχής γενομένης από το διάβολο, είναι η αιτία των κακών σ' όλο τον κόσμο. Παραμένοντας στα πάθη μας δεν αφήνουμε περιθώριο στη χάρη του Θεού να ενεργήσει.

Αδελφοί,

Ο πονηρός έχει δεσμεύσει τη βούλησή μας και μας έκανε άπρακτους για τα καλά έργα και τους θεοφιλείς αγώνες. Ας αναζητήσουμε το Θεό με όλη μας την ψυχική δύναμη κι ας καλλιεργήσουμε τις εντολές Του με ταπείνωση, ώστε να λυτρωθούμε από τις μεθοδείες του διαβόλου και να νιώσουμε ελεύθεροι μέσα στο χώρο της Εκκλησίας του Χριστού.

Πηγή: agiazoni.gr